

<i>preek</i>	28 juni 2026
<i>thema</i>	Gods belofte
<i>tekst</i>	Handelingen 2:39
liturgie:	
<i>votum en groet</i>	O Heer, mijn God, wanneer ik in verwondering de wereld zie (Opwekking 407; refrein in het Engels)
<i>kindermoment</i>	kinderlied: De God van Abraham, Isaak en Jakob (Opwekking Kids 139)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>gebed</i>	
<i>lezen Handelingen 2:1-6</i>	Mijn God, ik kom naar U. Dan ben ik veilig (Kerkboek 16a)
<i>lezen Handelingen 2:32-41</i>	Lof zij de Heer, Hij omringt met zijn liefde uw leven (Liedboek 868:2,5)
<i>preek</i>	Het leven kan soms kwetsbaar en onzeker zijn (Opwekking 883)
<i>de wet van het leven</i>	
<i>gebedspunten</i>	Ik kom in uw heiligdom binnen (Opwekking 192)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	
<i>geloofsbelijdenis van Nicea in beurtspraak</i>	God is getrouw, zijn plannen falen niet (Kerkboek 250)
<i>zegen</i>	

Dat het een keer hard waait, dat is niks bijzonders. Maar als je het alleen *hoort* waaien maar niets *voelt* van de wind, dat is raar. En dat rare, dat gebeurt in Jeruzalem op het eerste Pinksterfeest na Jezus' hemelvaart.

Er valt op die dag in Jeruzalem geen *vuur* uit de hemel, geen *bliksem*, waardoor iedereen wordt aangestoken. Nee, het lijkt of er een *storm* uit de hemel komt, een windvlaag die het hele huis vult. Die storm vult niet alleen het hele huis; die windvlaag vult iedereen in het huis met de heilige Geest.

Dat van die wind, dat heeft me ertoe gebracht om dit opblaasolifantje als voorbeeld te gebruiken.

Hij ziet er alleen goed uit als hij opgeblazen is. Maar nu kun je zien dat er wat mis is. Er is wat lucht uit. Misschien is dat ineens gebeurd (doordat iemand met iets scherps in het opblaasolifantje heeft geprikt). Misschien ging het geleidelijk (omdat het opblaasolifantje poreus blijkt te zijn). Het is duidelijk dat er weer nieuwe lucht bij in geblazen moet worden want anders blijft er van dit opblaasolifantje op den duur alleen maar een zielig plat ding over.

Zoiets kun je ook van ons zeggen. We hebben aansporing nodig, nieuwe geestkracht; het moet ons steeds opnieuw ingeblazen worden. Op eigen kracht redden we het niet maar als Gods Geest ons weer vervult dan gaat het weer beter en kunnen we het leven weer aan.

Dat was tijdens de dienst op het Pinksterkamp de les van het opblaasolifantje.

Vandaag heb ik het opblaasolifantje weer van stal gehaald. Ik wil het beestje gebruiken bij de uitleg van Handelingen 2 vers 39.

Petrus zegt daar tegen zijn volksgenoten in Jeruzalem: *want voor u geldt deze belofte, evenals voor uw kinderen en voor allen die ver weg zijn en die de Heer, onze*

God, tot zich zal roepen.

Wat spreekt Petrus hier hartelijk!

Hij heeft in zijn lange toespraak scherpe dingen gezegd tegen de inwoners van Jeruzalem.

Maar het was niet om hun eens even stevig de waarheid te zeggen en hen dan weg te jagen, zo van: je hebt het fout gedaan en God zal je straffen om je verkeerde keuzes, en hoepel nou maar op.

Nee. Hij weet dat God zo niet is. Dat heeft hij zelf meegemaakt. De genade van Jezus heeft hij ervaren, zijn barmhartigheid, zijn vrede. Toen hij verkeerde dingen zei, heeft God hem niet laten vallen. En daarom komt hij (als afgezant van God) met hartelijke woorden.

Hij zegt: God heeft iets beloofd.

Wat is dan die belofte?

Om daar achter te komen kun je natuurlijk heel veel bijbelteksten gaan bekijken. Je kunt eventueel Al gebruiken als je snel resultaat wilt en dan komt er vast wel een heel mooi antwoord. Op zich is daar niks mis mee. Maar toch zou ik zeggen: begin nou gewoon eens rustig te lezen wat Petrus zelf in zijn toespraak zegt. Laat zijn woorden tot je doordringen. Neem er de tijd voor. Je hoeft niet in een paar seconden een antwoord hebben.

Wel, wat lees je in Petrus' toespraak?

In vers 17 herinnert Petrus zijn toehoorders aan Joël, aan wat Joël vroeger gezegd heeft: *God zal zijn Geest geven aan de mensen*. Wat dat precies betekent, dat is moeilijk te zeggen. Joël geeft er wel wat woorden aan maar het blijft lastig. Het is wel duidelijk dat God hier iets *beloofd* en ook is duidelijk dat het gaat over de heilige Geest. Op zich kan iedereen in Jeruzalem die de toespraak van Petrus hoort, dit nog wel meemaken. Immers: ze kennen Joël wel en ze weten dat Joël een profeet van God was en ze aanvaarden daarom de woorden van Joël. Het is een belofte van God: God belooft dat Hij zijn Geest zal uitgieten over de mensen.

In vers 32 en 33 gaat Petrus door op de woorden van Joël.

Hij past die woorden allereerst toe op Jezus: *Jezus heeft de heilige Geest gekregen, zoals God beloofd had*. Dat is het eerste stapje. Dat de mensen in Jeruzalem dat moeten horen, dat valt hun echt niet mee. Dat geeft een enorme schok want zij hebben Jezus laten doden. En heeft God nu uitgerekend aan Jezus de heilige Geest gegeven? Ja! zegt Petrus.

En dan past Petrus de woorden van Joël toe op zichzelf en op zijn vrienden. Dat is het tweede stapje. *Jezus heeft de heilige Geest die Hij ontvangen had, aan ons (aan mij en aan mijn vrienden) gegeven. Dat hebben jullie zelf kunnen zien en horen!*

Daar laat Petrus het niet bij. In vers 39 volgt een derde stapje. Petrus zegt: *God zal de heilige Geest aan jullie geven*.

Dat is Gods belofte.

Petrus zegt tegen de mensen in Jeruzalem: Gods Geest is ook voor *jullie*. Dat heeft God beloofd.

Zo gaat het altijd bij God.

God stelt nooit voorwaarden vooraf. God zegt nooit: eerst breken met wat fout is, eerst flink studeren op wat Ik tegen je zeg, eerst laten zien dat je gehoorzaam bent aan Mij ... en als je flink je best doet ... misschien vind Ik het dan wel goed genoeg

en misschien mag je dan bij Mij horen en mijn Geest ontvangen. Zo praat God nooit. Bij God is het startpunt altijd een belofte. Dat zie je ook bij Petrus. Hij begint wel met stevige teksten. *Jullie moeten allemaal je leven veranderen, en je laten dopen in de naam van Jezus Christus. Dan zal de Heer, onze God, jullie zonden vergeven.* Maar hij bedoelt dit niet als voorwaarden vooraf. Direct na die stevige teksten herinnert hij zijn publiek aan Gods belofte: God belooft de heilige Geest. *En hij zal de heilige Geest aan jullie geven.* Petrus zegt dat als laatste maar het is wel Gods startpunt: het grote geheim van God, Gods liefdevolle kracht, Gods verlangen om jou te laten functioneren zoals een mens bedoeld is. God steekt zijn hand naar je uit. Pak die hand aan! God wil zijn adem bij je inblazen zodat je niet langer machteloos bent (slap als een opblaasolifantje waar alle lucht uit is) maar de kracht van Gods Geest ervaart in je doen en laten (opgeblazen als dit opblaasolifantje, misschien niet helemaal vol, maar er zit wel wat lucht in en dat bemoedigt je en dat zorgt ervoor dat je de dag weer aankunt en dat je na die dag de nacht weer in kunt gaan en rustig kunt gaan slapen omdat Gods Geest je vervult). Laat het gebeuren! Verzet je niet tegen de heilige Geest! God geeft zijn Geest.

Die belofte is allereerst bedoeld voor Petrus' publiek op die Pinksterdag in Jeruzalem. Maar Petrus weet dat Gods belofte niet beperkt is tot dat publiek. Petrus beseft dat Gods belofte veel breder gaat. Hij ziet (door Gods Geest) ook *ons*, en verder ook nog onze *kinderen*.

Dat Gods belofte niet alleen voor volwassenen bestemd is maar ook voor de *kinderen*, dat aanvaardt iedereen in Jeruzalem.

Ze weten hoe God ooit begonnen is met hun voorvader Abraham. Hoe God vriendschap sloot met Abraham, hoe God toen uitdrukkelijk zei dat die vriendschap niet beperkt bleef tot Abraham maar dat ook de kinderen en de kleinkinderen van Abraham van die vriendschap mochten genieten. Ze weten dat de jongetjes daarom besneden moesten worden (Genesis 17).

Niemand in Jeruzalem kijkt er daarom van op als Petrus zegt dat Gods belofte bestemd is voor hen *en voor hun kinderen*. Het spreekt voor hen vanzelf dat de kinderen mee mogen genieten van Gods belofte.

Misschien herinneren sommigen zich daarbij nog wel wat er een paar maanden geleden gebeurde toen Jezus op een ezel Jeruzalem binnenkwam. De mensen hadden Hem toen toegezongen: *Alle eer aan God! Leve de Zoon van David!* En even later hadden de kinderen 'intochtje gespeeld': één van hen was de ezel, een ander speelde Jezus die op de ezel zat, en alle andere kinderen zongen: *Alle eer aan God! Leve de Zoon van David!* Sommige belangrijke mensen werden daar kwaad over. Ze vonden het spotten en ze wilden dat Jezus het kinderspel zou laten ophouden.

Maar Jezus had toen gezegd: *In de heilige boeken staat: "God zorgt ervoor dat kleine kinderen zingen over zijn macht." Jullie kennen die woorden toch wel?* (Matteüs 21:15-16). Dus ook kinderen, hoe jong ze ook zijn, ontvangen Gods Geest (krijgen Gods Geest ingeblazen) en kunnen daardoor zingen over Gods macht.

Dat de kinderen er volledig bij horen, dat is in Jeruzalem geen probleem. Maar dat Gods belofte ook bestemd is voor mensen ver weg, dat vinden ze in Jeruzalem lastig.

Zolang het zou gaan over *Joodse* mensen ver weg, dan is het voor hen nog wel te pruimen. En ze kunnen het ook nog wel hebben als *niet Joodse* mensen ver weg zich bij hen voegen om samen met de Joden de God van Abraham te aanbidden. Maar het is al met al toch wel lastig voor hen. Zelfs iemand als Petrus moet later door God overtuigd worden dat God zijn Geest ook aan niet Joden belooft. Pas als hij ziet hoe

Gods Geest een groepje niet Joden vervult, pas dan weet Petrus dat ook zij gedoopt mogen worden (Handelingen 10:47) omdat Gods belofte ook voor hen bestemd is.

Toch staat het Oude Testament er al vol van.

Als God vriendschap sluit met Abraham, strekt die vriendschap zich niet alleen uit tot de *kinderen* en de *kleinkinderen* van Abraham. Ook de *knechten* van Abraham mogen samen met *hun* kinderen en kleinkinderen mee genieten van Gods vriendschap. Vanaf het begin staat die vriendschap open voor anderen. Af en toe lees je in het Oude Testament hoe anderen erbij komen. God kondigt aan dat het massaal zal gaan gebeuren. Het wordt een wereldwijde beweging. Het Oude Testament staat er vol van. Vol verwachting kijken de profeten uit naar het moment dat dat gaat gebeuren. Vanaf het begin was dat al de bedoeling. God maakte dat aan Abraham al duidelijk toen Hij tegen hem zei: “een bron van zegen zul je zijn” (Genesis 12:2); je moet het niet voor jezelf houden maar je moet het delen.

Petrus’ toespraak sluit daarbij aan.

Zijn woorden hebben een bredere strekking dan hij op dat moment beseft. Maar dankzij Gods Geest sluit hij aan bij het Oude Testament. Dankzij Gods Geest begint hij bij Gods belofte en roept hij op basis daarvan zijn toehoorders in Jeruzalem op om allemaal (stuk voor stuk) hun leven te veranderen. Dankzij Gods Geest ziet hij mensen die op dat moment nog ver weg zijn. Dankzij Gods Geest ziet hij dat God die mensen erbij roept. Dankzij Gods Geest ziet hij ook ons en onze kinderen, en roept hij ook ons en onze kinderen op om alles weg te doen wat ons hindert in het leven met God en om dagelijks te bidden om vergeving van onze schuld en om elke dag opnieuw ons te wijden aan God.

Vervuld van Gods Geest roept Petrus je toe: God belooft zijn Geest ook aan jou!

God wil je elke dag opnieuw van nieuwe geestkracht voorzien. Die geestkracht heb je nodig want anders kun je compleet kapot gaan aan het leven. Wat zou je moeten beginnen als God zijn Geest niet meer in je blaast? Dan ben je nergens! Zoals dit opblaasolifantje akelig slap is als alle lucht eruit gaat. Zoals dit opblaasolifantje er goed uitziet als er genoeg lucht in zit.

Alle eer aan God.